

போராட்டம்... இந்தச் சொல்லுக்குள் தான் எத்தனை விதமான உணர்ச்சி அலைகள் அடங்கி இருக்கின்றன.

குடும்பம் என்ற சிறிய பரப்புக்குள் சில மனிதர்கள், சில உணர்வுகளென்று வாழ்ந்த நாம் 'விடுதலை இயக்கம்' என்ற விரிந்த பரப்புக்குள் வந்ததால், எத்தனை விதமான உள்எங்களை, சந்தோசங்களை, பிரிவுத்துயரங்களை வாழ்வின் உண்மைகளைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறோம்.

எமது போராட்ட வாழ்வில் உன்னதமான உள்ளங்களோடு பழகும்போது சந்தோசப்பெறும் நாங்கள், பிரிவு என்று வருகின்ற போது அதிகமாகத் தாக்கப்படுவதென்னவோ உண்மைதான். கப்டன் அக்கினோவின் உள்ளம் கூட அந்த உன்னதமான உள்ளங்களில் ஒன்றுதான்.

மிகவும் வசதியான குடும்பம். வாழ்வில் பொருளாதாரக் கஸ்டங்களுக்கிடையே, துன்பங்களையோ கண்டிராத செல்வந்தமான குடும்பச் சூழலின் கடைசிப்பிள்ளை தான் அக்கினோ.

"நாங்கள் செல்லமாக வளந்த நாங்கள், போராட்ட கஸ்டங்களை எங்களால் தாங்க ஏலாது" என்று சொல்கின்றவர்களுக்கு அக்கினோ வாழ்ந்து காட்டி இருக்கின்றான். விடுதலை உணர்வுக்கு முன்னால் வேறெந்த தீர்மான உணர்வுகளும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என நிரூபித்திருக்கின்றான். ஏனென்றால்?

அக்கினோவும் ஒரு செல்லப்பிள்ளைதான். பாடசாலை நாட்களில் அக்கினோவைக் கண்டவர் கள், பழகியவர்கள் அக்கினோவைப் பற்றிக்கூறும் தகவல்கள். "இவன் எப்படி இந்த வாழ்வை ஏற்றுக்கொண்டான்?" என ஆச்சரியப்படவைக்கும்.

அக்கினோவின் எடுப்பான தோற்றம் அவனைப் பற்றிய பார்வையில் ஒரு தவறான கணிப்பைக் கொடுத்திருக்கலாம். ஏன்? நாம் கூட. "இவன் எப்படி எல்லாப் போராடிகளோடும் ஏற்றத் தாழ்வின்றிப் பழகப் போகிறான்?" என நினைத்ததுண்டு. ஆனால் பழகிய போது புரிந்தது. அவன் இதயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுக்கு இடமில்லை என்று.

அக்கினோவின் அப்பா தமிழீழத்தின் நேதாஜி மாமனிதர். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் எங்கள் தலைவனின் கைக்கு இறுக்கமாக வலுவூட்டியவர்.

உண்மைதான் இப்படி ஒரு தந்தைக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் எப்படி எங்கள் மண்ணை நேசிக்காமல் இருக்கமுடியும்? அக்கினோவின் அப்பா மட்டுமல்ல அவளது அக்கா கூட எங்கள் அமைப்பில்தான் இருக்கின்றாள்.

தமிழீழம் தனது தலை சிறந்த பெண் போராடிகளில் ஒருத்தியை இழந்து விட்டது. நாங்கள் ஓர் உயர்ந்த, உன்னதமான தோழியை இழந்துவிட்டோம். அந்தத் தோழியின் வீடோ

அமைதியைப் பெற்றெடுத்து விட்டது. அந்த வீட்டின் படிக்கல் அனேகமான நாட்களில் சிங்கள, இந்திய சப்பாத்துக் கால்களையும், துப்பாக்கிக் காவல்களையும் சந்தித்திருக்கின்றன.

அப்பாவின் தலைமறைவு வாழ்க்கைக் காலத்திலும், அப்பாவின் நிரந்தர மறைவின் பின்னான வாழ்க்கைக் காலத்திலும், அந்தத் துன்ப நிகழ்வுகளின் தாக்கம் அம்மாவை அதிகம் தாக்காது இருப்பதற்காக தனது கலகலப்பையே தாயின் கவசமாக்கினாள் அக்கினோ.

இன்று எல்லாத் துயரங்களையே அம்மா தனியாகச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறாள். அக்கினோ எம்மோடு இருந்த போது ஒருநாள்.

'அப்பாவின்ரை படத்துக்கு இடதுபக்கம் என்றை படமும் வலது பக்கம் அக்காவின்ரை படமும் வைக்க இடம் விடுங்கோ அம்மா' என்று தாயிடம் சொன்னதாகச் சொன்னாள்.

எங்களுடைய ஒவ்வொரு போராடிகளும் ஒன்றை ஆழமாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

என்றோ ஒருநாள் அது இன்றோ... நாளையோ... அல்லது இன்னும் சில காலங்களில் பின்னோ. இந்த மண்ணிற்கான மரணத்தை நாம் சந்திப்போம் என்ற உண்மை தான் அது. அதனால் தான் என்னவோ, சண்டைக்கு போக வேண்டும் என்று எல்லோரும் சண்டை பிடித்துக்கொள்கிறார்கள்.

அப்படித்தான் அக்கினோவும்.

சண்டை என்றதும் அவள் சந்தோசப்படுகின்ற கணங்களைத் தான் பார்த்திருக்கின்றோம்.

விடுதலைபுலிகள் எல்லோருமே கூறுகின்ற, 'நல்லா அடிபட வேணும். நிறைய அழுதங்கள் எடுக்க வேணும்' அதுக்குப்பிறகுதான் சாகவேணும் என்பதைத் தான் அக்கினோவும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

கட்டுவன் சந்தி இராணுவ மினி முகாம் முன்னால் இவன் காவல் நின்ற காலம்... இவன் தான் குழுவின் இரண்டாவது பொறுப்புப் பாளர் பலாலி இராணுவத்தினர் அடிக்கடி வெளியேற முற்படும் முக்கிய பாதைகளில் கட்டுவன் சந்தியும் ஒன்று. இந்த மினி முகாமிற்கு முன்னால் காவல் நிற்கும் எங்கள் குழுவில் அடிக்கடி உறுப்பினர்களை மாற்ற வேண்டியவரும். ஏனென்றால் அடிக்கடி தாக்குதல் நடக்கும்போதோ, அல்லது வெளியேறும்போதோ எம்மில் பல போராடிகள் வீழ்ந்திருப்பார்கள். அல்லது காயப்பட்டிருப்பார்கள்.

அக்கினோ வருவதற்கு ஐந்து நாட்கள் முதல்தான் கட்டுவன் நிலையிலிருந்து வெளியேற முற்பட்ட இராணுவத்தினருடன் மோதியதில் சந்திரியுடன் எட்டுப் போராடிகள் வீரமரணமடைந்தனர். அக்கினோ சென்ற நாளுக்கு நாட்களுக்குள் திரும்பவும் அந்த இடத்தில் இராணுவம் வெளியேறியது. கப்டன் சந்திரி வீரச்சாவடைந்த தாக்குதலில் ஏற்பட்ட எமது தரப்பு

இழப்பு அவளை உற்சாகப்படுத்தியிருந்தது போலும், அனால் அன்றைய சண்டை முடிவோ வேறு மாதிரி இருந்தது. அன்று எதிரிகளை பின்வாங்கச் செய்ததில் அக்கினோவின் துப்பாக்கிக்கு அதிக பங்குண்டு.

அக்கினோவுக்கு கணிசமான ஆங்கில அறிவுண்டு. அத்தோடு எந்தத் துறையிலும் விடயங்களை கிரகிக்கும் ஆற்றலுண்டு. தான் பெற்றிருக்கும் அறிவினை சக போராடிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவளுக்கு நிறையவே இருந்தது. அதனால்தான் பயிற்சி முகாமில் கூட கட்டும் பயிற்சிகளுக்கு நடுவேயும் அவள் இரவில் அவர்களுக்காக ஒரு மணி நேரம் ஒதுக்கி வைத்திருந்தாள்.

வவுனியாவில் இராணுவம் வெளியே வந்த காலத்தில் காட்டின் ஒரு பக்கத்தில் இவளின் குழுவும் நின்றது. திசை காட்டியை (கொம்பாஸ்) எவ்வாறு படிக்க வேண்டும், என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எந்த நேரமும் வந்து விழுந்து வெடித்துக் கொண்டிருக்கும் செல்களுக்கு நடுவே ஒரு இடத்தைக் குறி வைத்து திசை காட்டி மூலம் அந்த இடத்துக்குப் போய் வந்து, பின்னர் தனது குழுவினருக்கும் அவ்வாறே காட்டிக் கொடுத்து, போய் வரப் பழக்கினாள்.

கப்டன் அக்கினோ

காட்டிலே போர் நடக்கும் போது காடு மாற நேரிட்டால் அதுவே போராடிகளின் இழப்புக்கு மிகப் பெரிய காரணமாகிவிடும். போராடிகளின் இழப்பு ஒரு புறமும், இராணுவ முன்னேற்றம் மறுபுறமும் பாதகமான தாக்கங்களுக்கு, தான் காரணமாயிருக்கக் கூடாது என்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

வவுனியாவில் இருந்து வந்தவுடன் ஆனையிறவுச் சண்டை ஆரம்பித்து விட்டது. வெட்ட வெளிகளில் இராணுவத்தினரை இறக்க விடாது காவல் செய்யும் பகுதியில் அவள் கடமையிலீடுபட்டிருந்தாள்.

அடுத்தடுத்துச் சண்டைகள். ஒய்வெடுக்க எமது போராடிகளுக்கு நேரமில்லை. குண்டுச் சத்தங்களுக்கும் குருதி வெள்ளத்தக்கும் நடுவே எங்கே நாங்கள் ஒய்வைத் தேடுவது? எப்படி ஒய் வெடுப்பது? முப்பதெட்டு தாக்குதலுக்கும் முகம் கொடுத்தபடி முன்னேற வேண்டியவர்களாயிற்றே நாங்கள். களைப்பும் அலுப்பும் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் அவையே எங்களைக் கட்டுப் படுத்திவிட முடியுமா? நித்திரை என்பது எங்களை விட்டு நிரந்தரமாகவே வெளியேறிவிட்டால் என்ன வென்று எண்ணுபவர்கள் நாங்கள். கண்ணுக்குள் நித்திரை சுழன்று கொண்டிருக்கும். அரைக்க கண்ணில் ஆடி ஆடித் தான் நடந்தாலும் கண் முடிவிட முடியுமா? கண் முடக்க கண் முட எம் தேசம் காணாமல் போய் விடுமல்லவா? அதனால் தான்...

ஒய்வு இல்லாத தேசத்தின் எந்த எல்லையில் சண்டை நடந்தாலும் அங்கு எட்டி நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

ஆனையிறவுச் சண்டையின் வேகம் குறைய மணலாற்றில் சண்டை ஆரம்பித்துவிட்டது. அக்கினோவின் குழுவும் மணலாற்றிற்கு விரைகிறது. மணலாறு எங்கள் தேசத்தின் மையப் புள்ளி. மணலாற்றுக் காடு தான் எங்கள் தாய் வீடு. பிராந்துகளிடமிருந்து செட்டைக்குள்ளாய் எமை வளர்த்த தாய்க் கோழி. பிராந்திய வல்லரசு ஒன்றை எமது பிரதேசத்திலிருந்து பின்வாங்கச் செய்யுமளவிற்கு அவர்களுக்கு இழப்பை ஏற்படுத்திய இடம். அங்குலம் அங்குலமாக அந்நிய இராணுவம் கால்பதித்து தேடியபோதும் தமிழீழத்தின் தலைவரை தக்க வைத்துக் காத்த பெருமை மணலாற்றிற்கு மட்டும் தான் உண்டு. குண்டு களைத் தாங்கித் தாங்கியே மணலாற்றுக் காடு வலிமை பெற்றுவிட்டது. உரிமைப் போர் அல்லவா.

உக்கிரமான சண்டைதான். காடு பற்றி எரிகின்றது. எங்கும் ஒரே புகை மண்டலம் தான். மணலாறு மண் அதிர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. முதல் நாள் சண்டையின் போது அக்கினோ நின்ற பக்கமாக இராணுவம் முன்னேறியது. அங்குல நிலம் கூட எதிரியை அசையவிடாத சண்டை. அக்கினோவின் குழுவில் இரண்டு போராடிகள் விழுந்து விட்டார்கள். ஒரு உடல் கைப்பற்றக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் அடுத்தது... எங்களுக்கு அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமாக...

வீழ்ந்த போராடிகளின் உடல்களை மீட்பதற்காகவே புதிய போராடிகள் விழுக்கின்ற வரலாறுதானே எம்வரலாறு. போர் நிலமை உடனுக்குடன் பொறுப்புப் பாளருக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும். அக்கினோ அறிவிக்கின்றான்.

"உடலை எடுப்பது கஸ்டம் தான் அக்கா. ஆனால் எப்படியும் நான் எடுப்பேன்"

பிரித்தானியரின்...

என்று இந்தியாவைப் பிரித்த தாண்ட ஆங்கிலேயன் கூறினான். இந்திய விவகாரங்களுக்கான பிரித்தானிய நிபுணன் சேர். ஜோன் இல்டிராக்கி இன வேறுபாடு பற்றி கூறுகையில்,

"பகைமை கொண்ட இந்த மதங்கள் அடுத்தடுத்து இருப்பது இந்தியாவில் நம் (பிரித்தானியரின்) அரசியலின் நிலைக்கு ஒரு வலுவான அம்சம் என்பது தெளிவான உண்மை".

எனவே "இனங்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கும்" நன் நோக்கம் தம்மிடமிருந்ததாக டொனமூர் கூறுவதை யார்தான் நம்ப முடியும். டொனமூர் குழுவினரின் உள்நோக்கங்களை மேலும் துலக்க இது உதவும்.

விதிவிலக்காக ஏ. ஈ. குணசிங்கவை தவிர இலங்கையில் வேறு யாரும் சர்வசன வாக்குரிமையைக் கோரவில்லை. சிங்களவர்களால் தலைமை தாங்கப்பட்ட இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் கூட வரையறைக்குட்பட்ட முறையிலான வாக்குரிமையை டொனமூர் குழுவினரிடம் கோரியது. அப்படியிருந்தும் வயது வந்த ஆண் பெண் இரு

தலை நிமிர்த்த முடியாதளவுக்கு தரையோடு தரையாக வரும் துப்பாக்கி சூடுகளுக்கு அடியில் ஊர்ந்து முன்னேறினாள். எப்படியோ உடலை எடுத்துவிடுகிறாள். அந்த இடத்தில் அனைவருக்கும் ஒரு உறுதி பிறக்கிறது. கடைசிவரைக்கும் இச் சண்டையில் எந்த உடலும் எம்மால் கைவிடப்படக் கூடாது என்பதில் எல்லோரும் முனைப்பாக இருந்தோம்.

ஒத்துழைக்க மறுத்த காட்டுச் சூழலாலும், நித்திரையோ குளிப்போ இல்லாத கடமையின் இறுக்கத்தாலும் அநேகமான போராடிகளுக்கு காய்ச்சல் வந்துவிடுகின்றது. அக்கினோவுக்கும் காய்ச்சல் தான்.

காய்ச்சலுடன்தான் மணலாற்றுப் பகுதியில் மகளிர் பிரிவுக்கான மருந்து, உணவு, ரவை விநியோகங்களைப் பொறுப்பெடுத்துச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

இராணுவத்தினர் ஒரு பக்கமாக முன்னேற முயற்சிக்க, அக்கினோ அந்த இடத்துக்கு விரைந்து, போராடிகளுக்கு நிலைமையை விளங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவளது அடுத்த குழு நின்ற பக்கமாக விமானம் பதிந்து எழுந்தது. நிலைமையை நேரில் பார்ப்பதற்காக அக்கினோ அந்த இடத்திற்கு ஓடினாள்.

இன்னொரு தடவை அந்த விமானம் பதிந்து எழுந்தது.

அக்கினோவின் தசைத்துணுக்குகளும், குருதித்துளிகளும் மணலாற்று மரங்களில் தெறித்தன. அக்கினோ போன்ற நூற்றுக்கணக்கானோரின் இறுதிக் கணங்களை அறிந்து கொண்ட அந்த மணலாற்றுக் காடு இன்று மீட்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தியப் போரின் பின் இது இரண்டாவது சண்டை, முன்னையை விட இப்போது உறுதியாய் நிற்கும். மணலாற்றுக் காடு இனி வரும் காலங்களில் இன்னும் உறுதியாய் எழுந்து நிற்கும். ஏனென்றால் அதற்குத் தெரியும் தன்னுள் உறங்கும் எங்கள் நண்பர்களைப் பற்றி. ■

பாலாருக்கும் சர்வசன வாக்குரிமையை டொனமூர் குழுவினர் வழங்கினர். கேட்கும் உரிமையைக் கொடுக்காதவர்கள் கோராத ஓர் உரிமையை ஏன் கொடுத்தார்கள்? சிங்களவரை அதிகம் திருப்திப்படுத்தவும் தமிழருக்கு எதிரான அதிக அரசியல் அதிகாரம் அவர்களின் கையில் குவியும் என்பதனாலும் தான்.

"முழு யாழ்ப்பாணத்தவர்களும், இந்தியர்களும், முஸ்லிம்களும், சில பறங்கியர்களும் டொனமூரின் அரசியல் சீர்திருத்தத்தை எதிர்க்கின்றனர். சிங்களவர்களின் நாடு சிங்களவர்களால் ஆளப்படுகின்றது என்று லண்டன் ரைம்ஸ் பத்திரிகை கூறுகின்றது. இப்போது ஒரு சந்தர்ப்பம் எம்மை நாடி வந்துள்ளது. ஏன் நாம் இதனை ஏற்கக்கூடாது?" என்று சிங்கள மக்களின் அன்றைய தலைவராக இருந்த பரன் ஜெயதிலகா கம்பகாவில் 1929 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசினார். சிங்களத் தலைவர்கள் தமக்குச் சாதகமானது என்றவுடன் அரசியல் திட்டத்தைக் கவ்விப் பிடிக்கும் நிலையையும் இதில் காணமுடிகிறது.

மிகுதி அடுத்த இதழில்...

கண்ட துண்டமாக வெட்டிக் கொன்றனர்.

முதலாம் ஈச்சிலம்பத்தையில் தேடுதல் முயற்சியில் ஈடுபட்ட இராணுவத்தினர் வெருகலையைச் சேர்ந்த கணேஸ், சிவகரன், முதுரைச் சேர்ந்த தி. கிருஷ்ணன், ரமகர், ரமகர்சேகரை யைச் சேர்ந்த கணபதிப்பிள்ளை என்னும் மூவரையும் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் கொன்றனர். இதில் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் முதலாம் முத்துச்சேனை பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை ஆசிரியர். ரமகர் ரமகர்சேகரை யைச் சேர்ந்த கணபதிப்பிள்ளை என்னும் மூவரையும் துண்டு துண்டாக வெட்டிக் கொன்றனர். இதில் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் முதலாம் முத்துச்சேனை பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை ஆசிரியர்.